

Tolstoy "Bütün mutlu aileler birbirine benzer, her mutsuz aileninse kendine özgü bir mutsuzluğu vardır" demiş. Ben de aynısını ruh sağlığı için söyleyebilirim. Sağlıklı bireylerin beyinleri tasarıma uygun çalışan programlar gibidir. Hastalıklı olanlara eksik, fazla ya da değişmiş satırlar yüzünden beklenmedik tepkiler verir ve yalnızca sağlıklı olanlardan değil birbirlerinden de farklıdır. Dev veri bankalarında kayıtlı zihinsel bozukluk çeşitlerinin sayısı yeryüzündeki insan sayısını çoktan aştı. Sanırım insan beyni kadar karmaşık bir sistemde ters gidebilecek şeylerin sınırı yok.

Bir süredir de uzaylı çılgınlığı yaşıyor. Her gece rüyasında uzayın derinliklerinden gelen gemiler gören insanlar var. Bunun fazla bir zararı yok elbette, ama aynı görüntüleri uyanırken de görüyorsanız ve bu görüntülere sizden başkasının duyamadığı sesler de eşlik ediyorsa iş farklı bir boyut kazanıyor. Hele uzaylılar tarafından kaçırılmak, incelenmek ve olmadık deneylere maruz kalmak hayli can sıkıcı olmalı.

Gerçi artık her delikte gizlenen sivrisinek ve kene modeli kameraların kaydettiği görüntülerde "ameliyat izlerinin" genelde kişinin kendisi tarafından yapıldığı görülüyor, ama bu durum yaraların daha az acı vermesini gerektirmiyor elbette. Hafızadaki gelgitler, kendine zarar verme eğilimi, heyecanlı bir senaryonun merkezinde olma paranoyası biz hekimlerin alışık olduğu semptomlar. İlginç olan, geçmişinde hiç bir psikolojik rahatsızlık olmayan, çoğu da bilim ve teknoloji alanlarında çalışan birçok kişinin aynı anda bu belirtileri göstermeye başlaması.

Yeni bir kategori icat etmek yerine öncelikle semptomları bilinen kategorilerden birine yerleştirmeyi tercih ettik. İnsanlar eskiden beri farklı ve zeki varlıklarla iletişim kurduklarını iddia etmişlerdi. Eski çağlarda daha çok iyi ve kötü ruhlar, cinler, şeytanlar çevresinde dolaşan halüsinasyonlar, teknolojinin gelişmesiyle yerini uzaylılara bırakmıştı. Güneş Sistemi fethedileli çok olmuştu, her taraf fabrika gemiler, laboratuvarlar ve gözlem uyduları ile doluydu ama diğer yıldızlara gitmeye gücümüz yetmiyordu. Evrenin uzak köşelerine çevirdiğimiz sayısı belirsiz teleskobun hiç biri de "Hey Dünyalı biz dostuz" mesajını gözleyememişti henüz. Toplumsal bir takıntı haline gelen Dünya dışı uygarlıklarla iletişim kurma arzusunun bazı kişilerde patolojik sonuçlara yol açması çok doğaldı.

Ama bu anlayış doğruysa hastalığın yayılma hızı yıllar, hatta nesillerle ölçülmeliydi, oysa haftadan haftaya sayılarda belirgin artışlar gözleniyordu. Üstelik bilim insanlarının hastalığa yakalanma olasılığının toplum genelinden 10 kat fazla olması, bu bilim insanları arasından da konusu astronomi olanların hastalığa yakalanma olasılığının diğer bilim insanlarına göre 20 kat yüksek olması çok çarpıcı bir iddiaya zemin hazırladı: İlk defa bulaşıcı bir psikolojik rahatsızlık ile karşı karşıyaydık ve kaynağı da muhtemelen Dünya dışındaydı.

Gerçekten de yeni gözlenen hastalık sayıları enfeksiyon yayılım denklemlerinin çözümleriyle uyumluydu, ancak garip bir şekilde yayılma fiziksel koordinatlardan bağımsız davranıyordu. Yani hastayla aynı ortamda bulunan kişilerin hasta olma olasılığı toplum geneliyle aynı idi. Virüs bilim insanlarını seçip sadece onlara bulaşacak kadar akıllı olabilir miydi? Üstelik tüm araştırmalara rağmen hastaların beyinlerinde ortak bir patojene rastlanmamıştı.

İkinci ve daha da ciddi bir iddia bu durumu şöyle açıkladı:

Bulaşma şekli fiziksel değil zihinsel bağla ilişkiydi.

Yani hastayla aynı odada olmanız değil, dünyanın öbür ucunda da olsanız, aynı projede çalışıyor ve sürekli fikir alışverişi yapıyor olmanız hastalanma olasılığınızın yüksekliğini açıklıyordu. Aynı şeyleri düşünen beyinler bir bakıma rezonansa girip birbirini titreştiren teller gibiydi. (Belki de telepatinin gözlemlenebilir ilk etkilerine şahit oluyorduk.)

Buraya kadar standart anlayış doğrudu. Ama bir de ses duymayan, sadece görüntülere maruz kalanlar vardı. Onlarda başka hiçbir semptom görülüyordu; çoğu işinde başarılı, huzurlu ve zeki insanlardı. Zaten gözlerini her kapattıklarında film gibi gelip geçen görüntülerden rahatsız da değillerdi. Ancak bu görüntülerle işlerini yapamayacak kadar meşgul olmaya başlayınca, daha ziyade yakınlarının ve amirlerinin baskısıyla bana geliyorlardı.

Tam olarak ne gördüklerini ve niye gördüklerini daha iyi anlamak için beyinlerinin içine doğru, her adımda daha derine dalmam gerekti.

Önce sözle tarif ettikleri görüntüleri üç boyutlu düşünce tarayıcımla ekranımda görmeye, en sonunda da cihazları aradan çıkarıp henüz deney aşamasında olan ve nöron ateşlemelerini algılayıp aynısını başka bir beyne aktarabilen çok hassas bir bağlantı kullanmaya başladım. Bağlantının diğer tarafında ben vardım, gönüllüler üzerinde aylarca sürecektir deneylere vakit yoktu.

Böylece hastamın gördüklerini ben de kendi gözlerimle doğrudan görebiliyordum.

Bunu yapınca sorunu çözme yolundaki en kritik ve en ciddi adımın ne olduğunu anladım:

Ortada hastalık filan yoktu.

Bizimle iletişim kurmaya çalışan, ancak dilimizi bilmeyen Dünya dışı bir uygarlık vardı.

Muhtemelen atmosfersiz bir gezegenleri olduğu için havayı ve dolayısıyla sesi bilmiyorlardı.

Dilleri sadece görüntülerden oluşuyordu.

Hastamı uyandırmayı bile beklemedim, bu işi asistanlarıma bırakıp meslektaşlarımla iletişim forumuna, çok çok acil başlığıyla bulgularımı yazmaya başladım.

Ama birden yıldırım çarpmış gibi durdum.

Keşfimi (belki de insanlık tarihinin en önemli keşfini) anlatırsam diğer hekimlerin bunu nasıl yorumlayacaklarını tahmin edebiliyordum. Hastalıklı zihinlerle fazla yakınlaşmam sonucu bu "bulaşıcı hastalık" hastasından kapan ilk hekim olma "onuruna" kavuşacaktım!

(Devam Edecek)

Ben de çoğu üniversite çevresinden olan hastalarımda şunu gözlemledim: Sesler duyanlar (yani hastaların ezici çoğunluğu) şiddet eğilimi, depresyon, duygusal iniş çıkışlar gibi klasik belirtiler gösteriyor ve bilinen tedavilere de cevap veriyordu.